

babička. Nikdo jiný o něm neměl ani tušení, a tak to muselo i nadále zůstat. Měla jsem svůj život ráda a nehodlala jsem dovolit nějakému houfu bláznů, aby mě o něj připravil.

Naposledy jsem se podívala z okna. Sněžení ještě zesílilo. Teď už skrz vločky nešlo téměř vidět. Nejradši bych vyskočila oknem do vysokého sněhu, nasedla na koně a ztratila se na několik hodin v lese.

Místo toho jsem se jen zhluboka nadechla a vtiskla si tuto představu do paměti, aby mě konejšila. Obrnila jsem se nekonečnou trpělivostí, otevřela jsem dveře a vykročila směrem ke komnatám, kde se Rada scházela. Osobní strážci mi šli v patách jako stíny.

Když jsem byla dítě, vždy jsem se snažila jim utéct. Nesnášela jsem, že mě pronásledovali na každém kroku. Nemohla jsem bez nich nikam. Ale teď už jsem s tím byla smířená, zvyklá na neustálý doprovod.

A tak jsem se vztyčenou hlavou a strážci za zády procházela chladnými chodbami.

DRUHÁ KAPITOLA

NATHAN

Byl jsem už na pokraji spánku, když se najednou vězením rozlehl zoufalý řev plný bolesti.

Chvíli jsem si nemohl vzpomenout, kde to jsem, ale rychle se mi to vybavilo. Ve vězení na Skalnatém ostrově. Ale na rozdíl od jiných zdejších vězňů jsem tady byl neprávem.

Otráveně jsem se posadil a opřel se zády o zeď. Byl přede mnou další den. Další den v temnotě. Další den bez svobody. Další den bez pomsty.

Čekal bych, že si po tolika letech na život v cele zvyknu, stále se však ve mně vařila krev, kdykoli jsem se vzbudil z krátkého spánku. Nic jiného než spát nebo se povalovat jsem na práci neměl. I po těch letech mě sžírala neutuchající zlost a nenávist.

Až se odsud jednou dostanu, vezmu na sebe svoji pravou podobu a najdu způsob, jak spálit všechna lidská města na popel. Nic jiného si ten zrádný druh bez špetky cti nezaslouží.

Ano, touha po pomstě byla jediná věc, díky které jsem nezešlel.